

ZOOM

NR 2/2017

Magazine

Performanță

Robotica de **azi**,
robotica de **mâine**

Interviu

Viața unui
campion

Literar & Artistic

Salturi prin
expresie

Opinii

Care-i faza
cu **uniforma?**

Visele

Reflecții

FOTO COPERTĂ: Tony Gheorghiu | foto-reporter ZOOM

ZOOM editorial

04 Adolescenți de la Porțile Orientului...

ZOOM reflecții

06 Să învățăm să iubim!

ZOOM Performanță

08 Robotica de azi,
robotica de mâine

ZOOM Literar&Artistic

11 Reveria

ZOOM interviu

14 Viața unui Campion

ZOOM reflecții

17 Cugetările lui Tony

ZOOM reflecții

19 Visele

CUPRINS

CUPRINS

ZOOM Literar&Artistic

20 Salturi prin expresie

ZOOM interviu

25 Miss Boboc 2016

ZOOM Lifestyle

27 Prietenie sau anturaj?

ZOOM Literar&Artistic

28 Sfârșitul nopții

ZOOM Opinii

30 Care-i faza cu uniforma?

ZOOM Literar&Artistic

32 Levitând

Curios Info ZOOM

34 Lumea și legile ei neobișnuite

Adolescenți

DE LA Porțile Orientului...

Totul e în grabă. Nu avem timp de gândit, de simțit, de șoptit, suntem prea ocupați cu pierderea lui. Abia când înțelegem că resursele clepsidrei se epuizează, suntem tulburați pe moment, căzând în regrete și nostalgie. Preocupați de negoțul cu destinul propriu, de activități îndrăznețe sau de compromisuri nenumărate, voi, adolescenți de azi, de ieri sau de mâine, vă îndepărtați de starea de inocență, când vă cutremurați de visuri, de

gânduri, de întrebări fără răspuns, când păreați că mișcați munții, susținând adevăruri doar de voi văzute. Neputând sta pasivi, neputând accepta lucruri de alții acceptate, istoviți și istovitori, voi puteți să vă angajați în jocul provocator al realului din lumea iluzorie a virtualului. Cu o singură condiție (care, din fericire sau nu, implică și altele!): aceea de a vă mira de ce este în jurul vostru. Odată cu mirarea vine și dorința de cunoaștere, iar mintea se deschide.

Dar...

...Comod tolăniți în efemerul cotidian, inerti și orbiți, incapabili de a spune și de a vă spune, obosiți și cârcotași, voi, aceiași adolescenți, uitați de moștenirea trecutului, uitați de datoria față de viitor, mergând pe cărări trasate de alții. Chiar dacă nu scăpați nicio ocazie să vă plângeți - de absența banilor, a relațiilor, de temele prea epuizante, de profesoara „rea ca o răgace”, de aglomerația din autobuze, de aerul prea cald sau prea rece, de sculatul prea devreme sau de bacul prea apropiat și dușmănos - voi, aceiași voi, vă cereți drepturi fără să vă asumați obligații, vă mulțumiți să rămâneți în cuibul cald al autosuficienței.

Totuși...

...Cu căștile în urechi și kendama la gât, scuturați, unii de rockul entuziast, alții de rapul problematizant, tulburați pe alocuri de dușmanii, banii și lăutarii manelelor, tot voi, tineri cu mintea deschisă, rebeli și deștepți, luptați pentru identitatea personală, încercați să faceți ceva, să vă îndepărtați de automatisme de tot felul.

Cred cu tărie că adevărata forță stă în Carte și în puterea de a te adapta orizontului vast al cunoașterii. Experimentând științe, tehnici, arte și literaturi, mișcându-ne printre trăiri diferite, obosiți plăcut, pășim încet spre omul complet și armonios. Căci destinul fiecăruia dintre noi e alcătuit din frânturi ce au la bază alegeri, gesturi și sens.

Editor
PROF. ADRIANA MAIER

Să învățăm să **iubim!**

Cu toții cunoaștem acea senzație ucigătoare pe care o simțim când o persoană ne judecă. Și ce este și mai ciudat este că persoanele care critică sunt extrem de indignate când sunt criticate la rândul lor, de parcă nu ar conștientiza că roata se întoarce la un moment dat, că fiecare gustă din propria otravă. De data aceasta, o să vorbesc din propria experiență. Mă întreb de multe ori dacă oamenii își dau seama cât de tare doare să fii judecat? Dacă nu, poate că ar trebui să o facă.

Imaginează-ți, drag cititor, că nu tot ceea ce vezi mă reprezintă în totalitate. Majoritatea este doar un ambalaj pe care-ți permit să-l observi, însă ceea ce simt cu adevărat, ceea ce sunt eu n-ai de unde să știi din simpla ta judecată barbară, bazată pe aparențe. Când mă critici, mă cataloghezi și-mi pui o etichetă, te-ai gândit pentru o singură clipă amărâtă la felul în care mă faci să mă simt? Dă-mi voie să-ți explic că oricare om simte o revoltă interioară, simte că nu mai este el. Simte că se pierde pe sine însuși, iar de acolo, în sufletul său ia naștere un foc ce-l mistuie și fiecare mișcare pe care o face i se pare greșită, astfel încât ajunge să trăiască cu frica criticii. Pe scurt, nu mai trăiește.

Da, din punctul meu de vedere, critica este o crimă! Acel om nu mai știe cum să se comporte ca să evite părerile celorlalți și uite așa – se schimbă, nu mai este el, cel original. Așa moare un om. Mă întreb oare o persoană se simte mai bine dacă spală cu cineva pe jos?

Doarme mai bine noaptea dacă l-a făcut pe un seamăn de-al său să se simtă mizerabil? Oare asta-i aduce un premiu, admirația sau respectul cuiva? Doar întreb și eu...

De ce nu putem să acceptăm că suntem diferiți, că fiecare decide ce-i mai bine pentru el, să iubim? De ce n-am putea înlocui critica cu dragostea? Cât de frumos ar fi? Cât de frumos ar fi să răspândim iubire și nu durere, deoarece adevărul este că fiecare are griji, probleme de care restul nu știe.

Hai să învățăm să iubim!

*Cu dragoste,
un om care a murit de mai multe ori...*

Redactor șef
ELENA-IOSEFINA DOBRE
CLASA A X-A B

ROBOTICA

 de azi,
de mâine

Doi elevi de la Colegiul Tehnic „Petru Maior” din București, formând echipa RatedR, s-au clasat pe primul loc în finala competiției Robotica Infomatrix 2016, faza națională, obținând medalie de aur. Elevii Căciulan Robert și Colesniuc Ștefan, din clasa a X-a E, au fost îndrumați de domnul profesor Andrei Pițigoi .

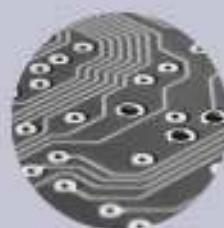
În faza finală a concursului s-au întrecut peste 30 de elevi din toată țara. Misiunea celor 15 echipe finaliste a fost de a urmări un traseu într-un timp cât mai scurt, cu ajutorul unui robot confecționat din componente LEGO.

Echipa RatedR a participat și la faza Internațională și s-a clasat pe locul II, obținând din nou medalie de aur. În faza finală a concursului s-au întrecut 21 de echipe din Kuwait, Uganda, Republica Cehă, Olanda, SUA, Danemarca, România, Turcia.

Dar, o imagine
valorează cât o
mie de cuvinte.

Autor
**PROF. ING.
ANDREI PIȚIGOI**

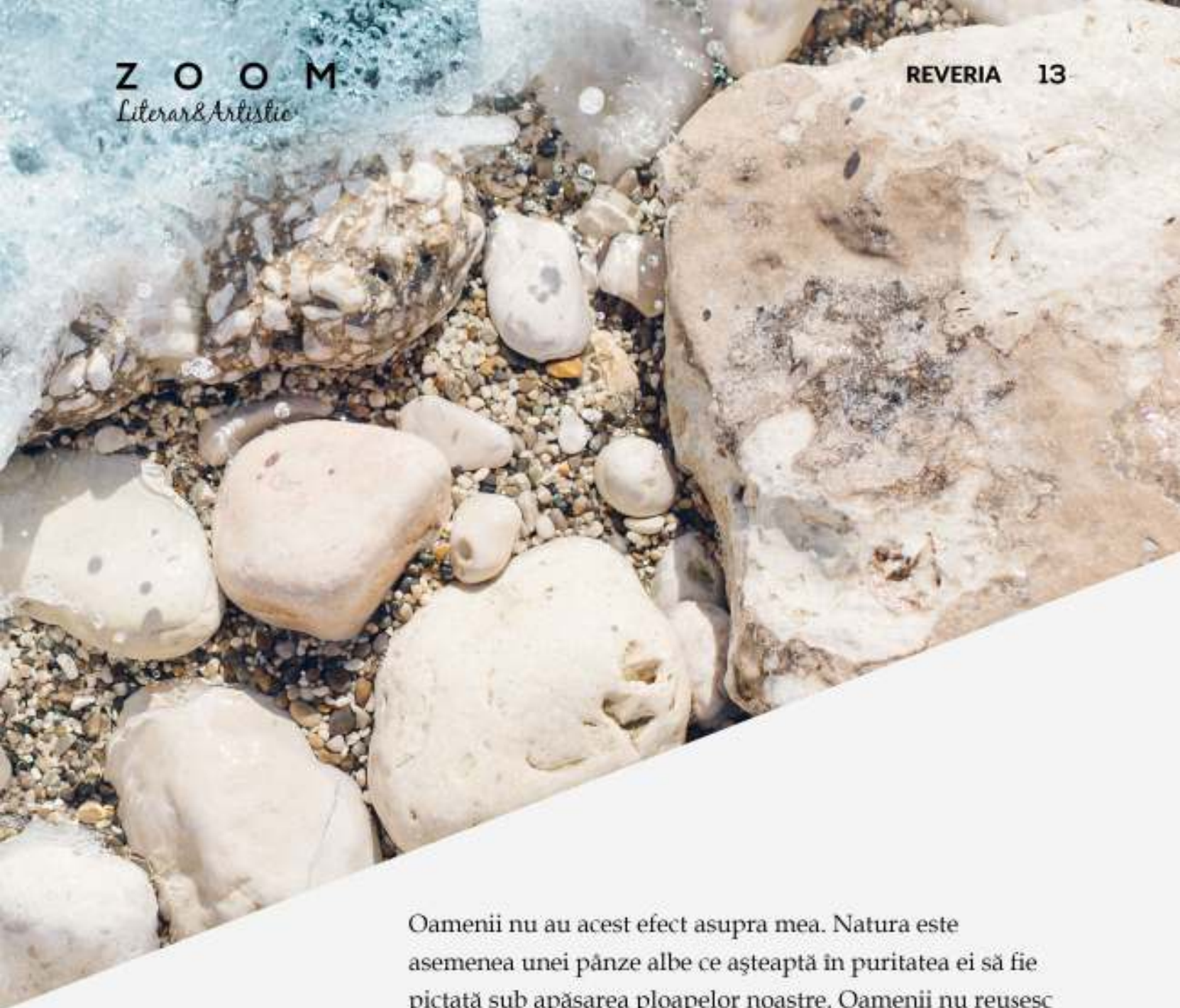

Reveria

E un impact major. Pur și simplu iei pixul imaginației și-ți conturezi universul dorit. E ușor, plăcut, dar de scurtă durată. Aici tu deții întreaga putere, până și universul se înclină în fața creației tale. Aici o linie definește infinitul și un gând acoperă eternitatea. Ești tu și dorința trăirii, plăcerea falsului adevăr, a propriei creații. O creație a unei minți ascunse într-un cocon de nonculoare. Topești cu gândul vorbele și dai naștere cuvântului prin sentiment. Privești dincolo de orizont cuprins de interes și te pierzi într-o dulce amăgire fără ca măcar să realizezi.

De aceea iubesc marea, îmi lărgeste acest orizont, îmi oferă spațiu, îmi limpezește mintea, îmi tulbură privirea. De aceea mă las cuprins de această trăire. E mult mai ușor să te îmbeți cu un sentiment al libertății decât să înfrunți o realitate contradictorie, cine nu încearcă să se mintă până la urmă?! Eu doar îmi ofer un avânt, o posibilitate de a-mi deschide aripile, chiar dacă e trecător și doar pentru mine. E straniu, deși nu pot fi împărtășite cu altcineva, uneori simt că sunt singurele sentimente sincere ce m-au încercat vreodată. Realitatea, așa cum este ea percepută de mine, nu-mi va putea oferi niciodată o castitate a sentimentelor cum reușesc să o facă aceste momente.

E un timp acordat mie. Timp oferit nu pentru a mă înțelege, ci pentru a-mi administra un medicament de care cred, și simt, că am nevoie uneori. E mult prea greu de explicat cum fiecare gând reușește să înflorească într-o primăvară ploioasă a minții, o reîmprospătare ce vrea să aibă loc. Un ciclu natural: un izvor, o așa zisă muză, naște o imagine, căldura gândului o topește și o poartă departe, o lasă să respire, să contemple, iar recea aură a sentimentelor picură această imagine în mii de scânteii, dând naștere unui întreg film, o adevărată copodoperă ascunsă într-un colț îndepărtat al propriei existențe.

Oamenii nu au acest efect asupra mea. Natura este asemenea unei pânze albe ce așteaptă în puritatea ei să fie pictată sub apăsarea ploapelor noastre. Oamenii nu reușesc decât să îmi acopere aceste gânduri, să îmi umbrească orizontul, să-mi ascundă perspectiva. Tocmai de aceea aici exist doar eu, restul se pierde și sunt recreați, eu dețin totul, întregul. Totul devine micul meu castel de gheață ce se topește doar sub apăsarea caldă a timpului. Și totuși, deși sunt existența în sine, de cele mai multe ori, nu fac decât să îmi conturez simplitatea și să îmi ofer neimportantul...

Autor
ADRIAN CONSTANTIN
CLASA A XII-A B

Viața unui campion

Flash interviu cu... **Petre Cozma**, tatăl fostului handbalist Marian Cozma, înjunghiat în noaptea de 7 spre 8 februarie 2009, într-un club din orașul maghiar Veszprem.

ZOOM Magazine: Bună ziua, domnule Petre Cozma! Ne-am gândit că ne puteți acorda un interviu.

Petre Cozma: Vă stau la dispoziție cu cea mai mare plăcere.

Hai să ne amintim de primii pași ai dumneavoastră în handball.

Începutul meu nu are legătură cu handball-ul pentru că, îmi vine să și râd, eram un puștan, iar pentru a face rost de bani de buzunar vindeam bilete la suprapreț la

ARENE, când într-o zi am fost văzut de Constantin Căliman, care mi-a spus să trec pe la sală. La primul antrenament, am impresionat cu talentul meu - eram bine clădit - , iar antrenorul și-a dat seama de talentul meu imediat.

Fiind la o vârstă fragedă, a trebuit să vă bazați pe sprijinul cuiva...

În spatele meu a stat tot timpul familia, cel mai important punct de sprijin al meu.

Suntem curioși să știm ce impresie vă făceau valorile vremii din handball, atunci când îi vedeți lângă dumneavoastră.

Eram exact ca un nou-născut. Când pășești pe parchet în sala Floreasca lângă „zeii” handball-ului la vremea respectivă, pur și simplu ți se înmoaie genunchii când îi vezi atât de autoritari, dar totuși eram respectat.

Cea mai importantă amintire din meciul de debut...

O, ce vremuri, un meci cu SS2...! Eram la Dinamo, asta pe partea de echipă de club. La 14 ani eram deja căpitanul lotului național de juniori. Acolo am debutat într-un România-Polonia. Asta privind debutul la națională.

Arătați-ne vitrina cu trofee.

La juniori am trei titluri cu SS1, iar la seniori două titluri cu Dinamo București, echipa mea de suflet.

Vă dau niște nume, iar dumneavoastră îmi puteți spune câte ceva despre fiecare. Virgil Hnat.

A fost unul dintre cei mai buni prieteni și antrenori ai mei la Universitatea București. Mi-a fost ca un frate mai mare. **Valentin Samungi.**

Nea Sami mi-a fost ca un părinte și mentor de la juniori și chiar și până acum.

Oprea Vlase.

Cel mai bun antrenor din toate timpurile !!!!!

Amintiri despre sala de la Floreasca?

„Sala celor mai mari performanțe în handbalul românesc!”. Acolo am avut primul meci internațional. Înaintea mea și după mine parchetul sălii a fost călcat de nume precum Oțelea, Gațu, Birtalan, Maricel Voinea. M-am simțit întotdeauna ca în mijlocul unei frății. Mulțumirea mea sufletească o să fie când sala se va transforma în muzeu, la propunerea mea. Ca handball-ul românesc, să fie ținut în viață! Generațiile următoare să aibă exemple vii despre cum să reușești în viață.

Cum arată o zi din viața dumneavoastră?

Am format clubul AMC. La club vin fete și băieți de toate vârstele. Ei vor să joace handbal, să ajungă campioni, mă simt obligat să le împărtășesc din experiența mea de antrenor și de viață. Visez ca mulți dintre copiii mei de la AMC să îi calce pe urme băiatului meu Marian

Cozma, mie, Petre Cozma și nu în ultimul rând, soției mele Mariana, vicecampioană mondială și golgheteră în Danemarca.

Autor

NICOLAE CĂTĂLIN IVAN
CLASA A IX A B

Cele mai frumoase 10 minute...

'Hai, gata puilor, trecem la treabă!'

... și astea au fost primele mele 10 minute lângă Petre Cozma.

Cugetările

lui Tony

Visează. Visează că este în ziua de vară pierdută. Se află în pădure, dar nu este pierdută acolo, ci în gânduri și amintiri. Muzica îi răsună în căști, cămașa îi flutură în adierea vântului.

Visează. Visează că este noaptea sub felinare. Se plimbă în parcul pustiu. Visează că este singură pe lume. Dar chiar este....este singură în lumea ei. Visează. Visează la o dragoste. Una ce durează mai mult de o vară. Visează la o dragoste reală. Visează. Visează să alerge mai mult ca niciodată. Visează să parcurgă un drum lung și să cadă pe iarbă respirând greu într-o dimineață de toamnă caldă.

Visează. Visează să aibă curajul de a face tot ce visează. Dar în zadar. Doar visează.

Adevărul care doare sau minciuna care alină?

Unele lucruri pur și simplu trebuie spuse sau scrise pentru eliberarea sufletului nostru.

Eu prefer durerea fizică, nu pe cea a sufletului, pentru că bandaje pentru răni deschise mai sunt, dar pentru inimă, rar întâlnești... Toți avem momente când spunem cu tărie că punem punct, dar continuăm să punem virgulă. Zâmbetele sunt din ce în ce mai false, nopțile devin momentele în care măștile noastre „fericite” se sparg și scot la iveală adevărata noastră față, plină de lacrimi.

Pun pariu că toți visăm la un singur lucru comun : „libertate”. Vrem să plecăm dimineată și să ne întoarcem seara sau invers, vrem să explorăm lucruri, să trăim experiențe de neuitat și, cel mai important, vrem ca lumea să înțeleagă faptul că ne sufocăm în locul în care suntem și că pur și simplu vrem, măcar o perioadă, să îl părăsim.

Suntem generația care îmbătrânește foarte repede! Fetele se machiază, băieții se tatuează și nu mai aduc în discuție câți fumează. Toți au impresia că sunt triști sau deprimați din cauza vieții lor „distruse”, dar ei nu realizează că viața lor nici măcar nu a început.

Asemenea unui animal sălbatic, adevărul este mult prea puternic pentru a rămâne închis.

Redactor și fotoreporter
TONY GHEORGHIU
CLASA A X-A C

Visele

Închidem ochii, nu știm cu exactitate momentul în care depășim granița realității, și nici clipa în care facem saltul cel mare înapoi în joc. Dar ce știm este că noaptea, adormiți fiind, ne transferăm într-un timp și spațiu nedeterminate, ne pierdem inconștienți printre uși. Sunt foarte multe camere, iar cum noi suntem în căutarea noastră, e greu să te identifici imediat cum începi să plutești. De multe ori îți descui ușa potrivită abia spre dimineață, grăbit, cauți prin dosare false, puse acolo pentru a te băga în ceață cu scopul de a reveni în jocul inconștient, realitatea. Gata! L-ai găsit pe cel care conține adevărul și numai adevărul. Îți citești temător fricile, te avânți în fanteziile după care te topești, dorințele ce-ți atacă modestia pe care o afișezi, dorul de viața anterioară, ți se ilustrează sufletul pereche în diferite înfațișări, dându-ți de înțeles că e acolo undeva și te așteaptă în aceeași măsură în care îl aștepti și tu pe el, îți găsești frustrările care te tulbură zi de zi. Din când în când, în momentul în care te despici fir cu fir, îți poate pica în mână cel mai groaznic coșmar al tău, dar totul va fi bine, vei fugi spre ieșire. Uneori se întâmplă să ți se blocheze cheia în butuc, te grăbești și nu reușești. Gata! Ai deschis ochii și-ti blestemi zilele din cauza coșmarului groaznic pe care l-ai avut și pe care, din păcate, nu îl înțelegi, pentru că dacă ai face-o, i-ai ține piept și l-ai analiza din cap până în picioare, legat la mâini, la ochi, doar mintea îți va fi de folos.

Redactor și fotoreporter
RUXANDRA PETRE
CLASA A X-A B

Salturi prin **expresie**

ARTISTUL

Generator de simțuri și sentimente al omenirii. Stea ce luminează cele mai întunecate și retrase locuri din inimile noastre, consumându-și viața, arzând fervent până la moarte și născând prin razele sale noi stele, mai mici și gata să crească.

Acesta este, de obicei, greu de găsit cu adevărat. Îl putem vedea, poate chiar auzi, dar a-l găsi este o adevărată

performanță. De ce? Nu trăiește aici. Nu, nu trăiește nici acolo. Nu poți arăta cu degetul locul în care acesta se află. Să fie un ocean în care se scufundă încet? Printre nori? Într-o pădure rătăcită în timp? Nu vom ști niciodată unde. Poate că în toate acele locuri, sau poate că în niciunul. Nu putem decât să îi simțim căldura și să sperăm că nucleul său este încă tânăr.

AER

Inspirația este aerul pe care un artist îl respiră. Nu este un element, nu este o reacție chimică, ci o lume.

Inspirația este acea realitate în care artistul și creația sa coexistă. În această lume, sufletul artistului doarme, levitând delicat. Plutește inconștient deasupra unui lac, adormit și el. Câteodată, artistul este trimis din lumea reală, să-și trezească sufletul. Când degetele sufletului ating apa, acesta se deșteaptă. Undele create dau, din nou, viață peisajului, iar sufletul vede. Are ochii larg deschiși, privește în jur și absoarbe. Odată ce undele s-au calmat, sufletul adoarme.

Acesta este procesul dinaintea creației. Mulți spun că inspirația vine la noi, când de fapt noi suntem trimiși să o căutam.

MONOLOG

-Cum vezi tu viața?

-Stăm, fiecare pe marginea prăpastiei sale, și rumegăm timpul ca pe tutun. Încruntați, privim înaltul cerului de la picioarele noastre. Deasupra ficărui om, legată de el, zboară o pasăre. Pasăre a nemărginirii. Pasărea aceasta nu moare niciodată, ea doar rămâne fără fulgi.

-Și ce se întâmplă când îi cad toți fulgii?

-Se prăbușește. Plonjează în vid.

-Se prăbușește?!?! Și unde pică?

-De unde să știu eu? Noi stăm fiecare pe marginea prăpastiei sale, ne rumegăm timpul și privim păsările altora căzând.

Ce-ai dori să vezi crescând în grădina sufletului tău? Boboci de bucurie?
Muguri ai dedicației? Lăstari ai iubirii eterne? Într-o grădină atât de mare,
au loc toate florile vieții...dar cărei flori i-ai vorbi cel mai mult? Pe care ai
alege-o să te reprezinte? De-ar fi să nu mai ai decât o lacrimă, în care ghiveci
ai plânge-o?

Florii de nu mă uita.

Părintelui.

PRIMĂVARĂ ÎN SUFLET

CHIRURGIE

Când îngerii-mi cântau,
Eu disecam frumosul,
Și bisturiul deschidea
frumosul către mine,

Și îngerii cântau zâmbind,
știind că nu e bine,
Și petele de sânge-ale
frumosului dansau.

LĂCRIMÂND

Nu vreau nimic, de aceea nu cer,
Gândul curat îmi mânjește întreg sufletul,
Moartea se scurge roșie pe pumnalele de fier,
Hohotele voastre seci îmi maschează plânsetul,
Sub pielea torturată de acele din vânt,
Mi-am ascuns din nou speranța dar va fi sigur găsită,
Și oasele-mi trosnesc ca lemnele sub plită,
Și lupii îmi ascultă lung suspinul în ecou,
Iarăși mă pierd cu gândul, cu cumpătul din nou,
Și vulpea își adăpostește puii, căci e frig,
Iar eu stau și-i privesc, și ruginesc, nu spun nimic.

AICI

Citeam pe buzele vântului
Ascultam în cădere petalele florii
Florii curgeau pe unda visării
Tăcerea dădea viață cuvântului.

Citeam pe buzele mării
Sufletele făceau ocolul Pământului
Simțul se despica în lamele gândului
Noi dădeam viitorul uitării.

Autor și ilustrații de
SEBASTIAN COLEA,
CLASA A XII-AA

Miss Boboc 2016

De la stabilirea comitetului de organizare și până la decernarea premiilor în seara marelui eveniment, organizarea unui Bal al Bobocilor este orice numai o sarcină ușoară nu. Am stat de vorbă cu eleva Durac Damaris Nicole, câștigătoarea de anul acesta .

ZOOM Magazine: Sincere felicitări! Cum te simți în postura de Miss Boboc?

Durac Damaris Nicole: Nu mă simt deloc diferit de cum eram până acum, dar mă simt puțin mai specială.

Ce te-a determinat să participi, câștigarea titlului de Miss Boboc sau distracția din timpul concursului?

Categoric, mai mult distracția și faptul că am putut să-mi fac prieteni noi. Câștigarea premiului a fost doar un bonus.

Ce probă crezi că te-a pus în dificultate și de ce?

Din punctul meu de vedere, proba cea mai dificilă a fost cea în care a trebuit să dansez cu partenerul meu, deoarece el nu este un bun dansator.

Cum ți s-a părut organizarea?

Mi s-a părut mult mai bine organizat decât celelalte baluri la care am fost.

Câștigătoarea concursului, după ce a aflat verdictul, nu s-a putut abține să nu împărtășească bucuria sa și pe site-urile de socializare.

Care probă executată de colegii tăi ți s-a părut cea mai interesantă?

Proba colegului meu Dennis! L-a imitat pe Roby Roberto; mi s-a părut cea mai interesantă deoarece a fost una amuzantă și ne-a făcut pe toți să ne simțim bine.

Cum ai reușit să scapi de emoțiile din timpul concursului?

La început nu am avut deloc emoții, dar în momentul în care a început balul am reușit să trec peste acea mica teamă auzind aclamațiile colegilor mei.

Cum te-au susținut colegii tăi ?

Colegii m-au susținut prin faptul că au fost alături de mine și au făcut mult zgomot când eram pe scenă.

Care crezi că este punctul tău forte în acest concurs?

Punctul meu forte este că am multă atitudine și nu îmi e frică să arăt ce pot.

Ai mai repeta această experiență?

Da, pentru că este o experiență frumoasă câștigarea unui concurs și asta mă face să mă simt sigură pe mine.

Autor
**MARIA-BIANCA
PROBIGOLOV
CLASA A IX A B**

Prietenie sau anturaj?

Prietenia este înainte de toate un punct de reper în viața noastră, este bucuria de a te întâlni cu alte persoane. Despre prietenie se pot spune multe, dar se poate rezuma la vorba lui Aristotel „O inimă care bate în două trupuri”. Cu alte cuvinte, un suflet care unește doi sau mai mulți oameni din toate punctele de vedere, o persoană care întruchipează un ideal.

Prietenia nu înseamnă doar grija altei persoane, ci și onestitate, sinceritate, puterea de a-i spune :

„ Vezi că aici greșești ”.

De multe ori, nu mai suntem noi aceia care decidem componența anturajului, dar consimțim să suportăm și efectele negative ale unei astfel de societăți, în care libertatea noastră de alegere este limitată.

Anturajul ne poate influența atât în bine, cât și în rău. Mai ales pentru adolescenți și pentru cei tineri, anturajul este definitoriu în construirea personalității, chiar mai mult decât familia.

De cele mai multe ori, neînțelegerile dintre adolescenți și părinți se reflectă în

relațiile și discuțiile din anturaj. Soluțiile nu sunt din cele mai bune, mai ales datorită faptului că sunt emoționante și nu au în spate experiența de o viață a părinților. Alcoolul, fumatul, sexualitatea deviantă nu se pot învăța în familie. De cele mai multe ori, anturajul este de vină pentru dezinteresul părinților pentru copiii lor.

Deci, ce alegi ? O prietenie, o relație de prietenie sau un anturaj oarecare?

Autor

NICOLAE CĂTĂLIN IVAN
CLASA A IX A B

Sfârșitul noptii

Amăgire

Ne aflăm în cerc,
Survolând deasupra apei.
Fluxul evoluează contagios,
Iar așa zadarnic
Am început să sap
În adâncurile soarelui,
Am început să mă avânt,
În briza razelor sale.
Dar m-am pripit
Când m-am gândit că luna
Nu îmi duce dorul
Tânjesc după noaptea ei
Așa că înot în abis
Să mă regăsesc în vis.

Meditație

Mi-e sete de echilibru
De când am fost azvârlită
Spre noaptea poetului.
Râul tulbure îmi șoptește
Să mă agit în adâncuri,
Să-mi plâng soarta,
Să mă mulțumesc cu plata,
În timp ce zeii mă alintă,
În pragul suferinței iartă
Și-mi cer struguri amărui
Să înece sternul șarpelui,
Dar ne amăgește marea.
Valurile sorb din vise,
Se-ntâlnesc cu-o răsufare,
Stă și latră-n așteptare,
Căci ultimul gând nu moare.

Lucarna

M-am deșteptat,
 Ascunzându-mă în obscuritatea
 Adevărului nopții,
 Fugind de iluzia zilei de mâine
 Ce-mi antrenează frica
 Cu influențele mistice,
 Aducătoare de angose.

Redactor și fotoreporter
RUXANDRA PETRE
 CLASA A X-A B

M-am închis în peștera
 Razelor fantomatice ale lunii.
 Nu am văzut mai multă lumină
 Decât în catacombele destinului,
 Sfășiate de distorsionarea morții.
 Umbra-mi, confuză,
 În timp se răsucește.

Care-i faza cu uniforma?

S-a strigat cu surle și trâmbițe pe holurile liceului nostru „UNIFORMĂ”. Vai, panică și teroare! Elevii noștri moderni și-au simțit drepturile de cetățean și elev al patriei fiind încălcate. De unde a început această „nenorocire”? Răspuns: marea și culminantă „Statutul elevului”, adoptat de guvern, în care se precizează că instituirea uniformei rămâne la latitudinea unității de învățământ. S-a cutremurat pământul, potopul se prevedea, apocalipsa era aproape în viziunea elevilor.

Sunt tot elevă, nu știu, poate sunt una de modă veche sau poate sunt „îngustă la minte” în comparație cu ceilalți colegi ai mei de breaslă, care au o mentalitate semnificativ diferită de a mea, dar susțin această idee. Imaginați-vă că la noi în liceu, cel puțin, fiecare venea așa

cum voia: de la tricouri de toate nuanțele pământului, fuste de toate mărimile, blugi atât de rupți încât îi vezi copilului jumătate de pulpiță, până la rochițe care te fac să-ți pui mâinile în cap și să zici „Mare ți-e grădina, Doamne!”.

Și totuși, am și eu o umilă nedumerire: de ce este așa de bizar sau de neconceput să porți uniformă? Marile instituții de învățământ precum Oxford, Cambridge sau altele au în regulament uniformă obligatorie, iar purtarea acesteia este o mare onoare. Uniforma implică ordine și aduce o doză de disciplină, de care, credeți-mă pe cuvânt, că este nevoie în sistemul contemporan de învățământ românesc.

Am tot auzit că uniforma e ceva „tipic comunist”, iar elevii români sar în sus la tot ce ține de acea perioadă, însă uniforma a fost purtată pe plaiurile noastre încă din anul 1897. Sau am mai auzit că „nu este la modă uniforma”. Am rămas perplexă... Cum adică este demodată? De când am ajuns să venim la școală pentru a ne etala îmbrăcămintea sau de când au ajuns acestea să aibă o importanță așa de însemnată? Sunt destul de sigură că dacă deschidem dex-ul, nu o să găsim nici o referire la orice ține de „fashion” în definiția școlii, așa că mai bine lăsăm de o parte mofturile de „copii de bani gata” care se consideră Zei în materie de modă.

Hai să clarificăm un lucru: dacă porți uniformă nu ești nici mai puțin „în trend”, nu ești nici comunist. Uniforma este purtată cu mândrie în alte state, deci de ce elevii români ar considera o rușine acest fapt? Este peste puterea mea de înțelegere această respingere cu desăvârșire în privința acestei reguli. Toți elevii reacționează atât de dramatic de parcă suntem loviți de proiectil...

Fii tu primul care se trezește și trezește-i și pe cei din jurul tău! Arată-le tuturor că poți să fii la fel de „cool” și dacă porți uniformă! Poate ar trebui să ne axăm mai mult pe carte decât pe firma de la care ne cumpărăm hainele și să lăsăm principiile paranoice și stupide deoparte.

Redactor șef
ELENA-IOSEFINA DOBRE
CLASA A X-A B

LEVITÂND

El m-a avertizat în privința oamenilor.

Vocea lui era un ecou în mintea mea, privirea lui era un spirit care mă bântuia, iar plecarea lui a fost cauza decesului fericirii mele.

Mi-a spus că mă vor învăța să înot, apoi mă vor arunca în adâncul sfârșit. El a învățat acest lucru. A fost victima lor. Ei l-au schimbat și eu eram următoarea victimă. Următoarea persoană aruncată în sfârșitul adânc.

Nu voi pluti pe suprafața apei. Mă gândesc, încerc, dar nu pot.

Deja simțeam cum apa îmi inunda plămânii, răpindu-mi respirația. Nu puteam pluti. Adâncurile mă chemau, ignoranța lor mă determina să mă arunc în brațele abisului.

Dacă l-aș fi ascultat, dacă m-aș fi învățat minte, așa cum a făcut el. De ce sunt eu cea care se zbate între a scăpa și a se arunca în vid?

Din păcate, asta s-a întâmplat. Parcă m-a privit în ochi și a prezis ce se va petrece. De fapt, a fost experiența. Ea te schimbă. Îți aduce revelații.

La asta mă gândeam în timp ce suportam înțepăturile pe care le simțeam provocate de lacrimi. Nu le lasam să evadeze.

Albul ochilor mei începea să fie brăzdat de firișoare roșii. De pe genele mele curgeau încet picături amare care îmi traversau obrazul.

Inima mea era străpunsă de durere. Nu mai suportam minciunile, nu mai voiam milă și părerile de rău ale altora, nu mai voiam simpatia lor, voiam doar să fiu singură.

Știam ce voiam. Să fiu singură, să nu mai plutesc, să

Știam ce voiam. Să fiu singură, să nu mai plutesc, să mă las trasă de apă, să o las să pătrundă în plămâni, să-mi fure respirația și să-mi oprească inima.

Nu mai eram un om. Eram un spirit.

A fost ceva neașteptat, însă trebuia să se întâmple.

Soarta s-a ocupat de scenariu, eu am avut rolul fetei oarbe.

Înainte să-mi pierd speranța și să mă las convinsă de

întuneric, pluteam. Vedeam lumina

de la suprafață. Îmi recăpătam

respirația. Cu greu, însă aerul

ajungea din nou în

plămânii mei.

Undele apei mă ghidau încet spre mal. Simțeam nisipul sub mine. Era moale, rece.

Stăteam întinsă pe malul mării. Adierea vântului era ca o lamă rece.

Luna strălucea. Era orbitoare.

Stelele o acompaniau, fiind niște mici frânturi de lumină.

Erau superbe, pe cerul negru.

Niciun nor nu le acoperea.

Pleoapele mi se îngreunau.

Lumina lunii începea să devină neclară, iar stelele abia se mai observau.

Totul devenea negru. Nu mai vedeam nimic. Viața ieșea din mine. Nu mai puteam să mă mișc. Începeam să văd ceva. Eram lângă el acum.

Redactor
IOANA MATEESCU
CLASA A IX A B

Z O O M

După cum ne învață definiția, o lege este o regulă obligatorie cetățeanului statului respectiv, lege ordonată de o putere supremă. Însă, ce faci când legile sunt care mai de care mai ciudate? În anumite state, poți să primești o pedeapsă usturătoare sau mai rău, poți sfârși la închisoare din pricina unor lucruri cotidiene, relativ banale.

În Melbourne, al doilea oraș ca mărime din Australia, există o lege care le interzice bărbaților să se afișeze pe stradă în rochii fără bretele. Vești bune, domnilor, rochiile cu bretele sunt încă permise!...

În Austria, țara muzicii clasice, sunt pedepse ușor ridicole, ca o amendă de aproximativ 50 de euro, în cazul în care te săruți prea zgomotos, pe deasupra, conductorii trenului au puterea inclusiv să-i dea jos pe amorezi. De asemenea, dacă consumi alimente cu un miros deranjant, poți fi obligat să cobori la prima...

În Iowa, dacă ești bărbat și i-ai făcut cu ochiul unei femei necunoscute, ar trebui să te aștepti la o amendă, Casanova!

LUMEA

și legile ei **neobișnuite**

Echipa de

REDACȚIE

Coordonator Editor

prof. Alexandra Pârâvucică

Editori

prof. Lavinia Amza

prof. Alina Ardeleanu

prof. Adriana Maier

Redactor șef

Elena-Iosefina Dobre, clasa a X-a B

Colaborator Designer

Dia Pârâvucică

Redactori / Fotoreporter

Elena Brînzoiu, clasa a X-a B

Ruxandra Petre, clasa a X-a B

Maria Constantin, clasa a X-a B

Tony Gheorghiu, clasa a X-a C

Ioana Mateescu, clasa a IX-a B

Andrei Zamfirescu, clasa a IX-a B

Sebastian Colea, clasa a XII-a A

Contact

E-mail

redactiarevistei@gmail.com

București, 2017

Copyright © 2017 ZOOM Magazine

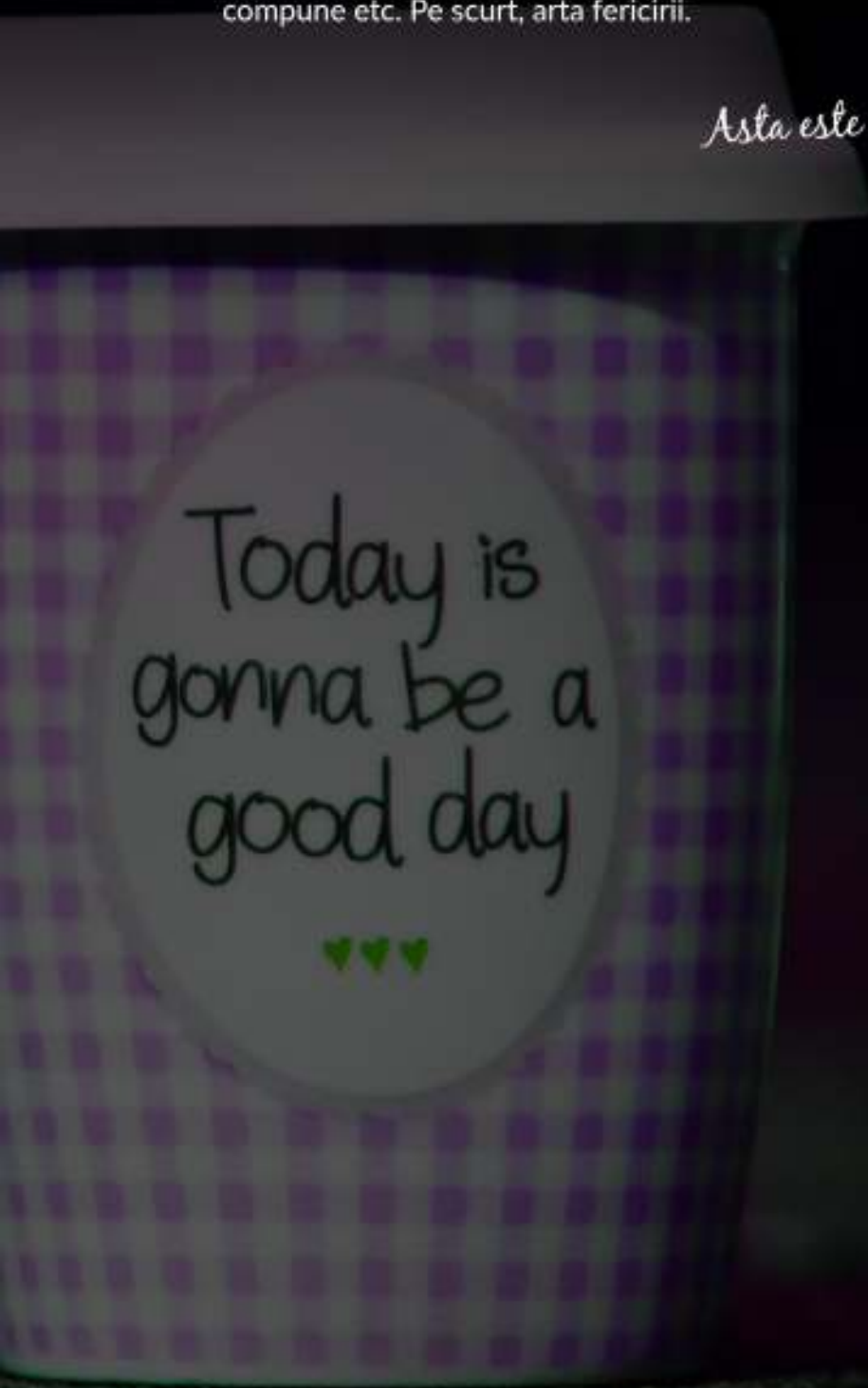
Toate articolele publicate sunt materiale originale, în proprietatea ZOOM Magazine, cu drepturi depline de copyright. Reproducerea oricărui material scris sau ilustrativ din această publicație sunt permise doar cu acordul scris al editorului coordonator.

Ce este Zoom Magazine? Zoom Magazine nu este o simplă revistă, este un complex de oameni și idei.

Este încununarea gândurilor, mesajelor și sentimentelor pe care vrem să le împărtășim cu ceilalți și desigur, rodul muncii noastre. Ne propunem să avem o singură modalitate de comunicare: arta.

Vrem să transpunem arta - de a scrie, de a desena, de a compune etc. Pe scurt, arta fericirii.

Asta este Zoom Magazine: fericire!

Today is
gonna be a
good day

Z O O M
Magazine